

tror tværtimod, at disse ere nogenlunde rimelige og passende, og derfor forlanger jeg ikke saa store Afslag, som der fra mange Sider forlanges. Den nugældende Toldlov er som bekendt af 4de Juli 1863. Den er saaledes omtrent to Decennier gammel, og i den Tid er der flet forskjellige Forsøg paa at faae Forandringer tilveiebragt eller rettere at faae en hel Forandring i den bestaaende Toldtarif. Disse Forsøg ere imidlertid bestandig mislykkedes, og jeg anser det for et stort Gode for vort lille Land, at de mislykkedes; thi dengang Forsøgene først begyndte, nemlig i Begyndelsen af Halvfjerdsene, hælde, som vi Alle vide, den offentlige Mening imod Frihandels-theoriene. Det blev allerede af den ærede sidste Taler fremhævet — og jeg tiltræder det aldeles — at det i Virkeligheden ikke gaar an, at et lille Land gjør sig til Experimentør med Hensyn til saadanne Theorier; thi paa den Maade vilde vi ødelægge vor egen Industri til Fordel for Ublandets. Der er tilvisse endnu mange Benner af Frihandelen, og jeg tror, at dette Venstres for Frihandelen er berettiget; men Forholdene have forandret sig en hel Del. Vor sydlige Nabo er gaaet over til en i mine Tanter alfor stærk Beskyttelse, men, som sagt, for et lille Land gaar det i Virkeligheden ikke an at experimentere med den Slags Ting. Jeg er derfor meget taknemlig, fordi den høit-ærede Finanzminister i sine Motiver til Lovforslaget har udtalt, at „de sieblikkelige Forhold i Ulandet nærmest bære hen til Sikring af eget Obeet for det indenlandske Arbeide.“ Det er en Anskuelse, som jeg aldeles kan tiltræde, og jeg ønsker ogsaa, at den forelagte Tarif gaar i den Retning, som den ærede Minister har udtalt i sine Motiver. Til Overflod har Ministeren sagt, at dersom man i saa Henseende havde truffet det Rette paa noget Sted, er han villig til at modificere et saadant. Det er derfor, jeg med Tillid og Fortrøstning gaar til en Revision af Toldtariffen, i det Haab, at der i Virkeligheden skal komme Noget ud deraf, naar der vises gjensidig Imødekommen fra de forskjellige Sider. Skulde det imidlertid ikke ske, at der kom Noget ud deraf, anser jeg det ikke for nogen overordentlig stor Ulykke; thi efter min Overbevisning er den nuværende Toldlov ikke nogen saa flet Lov, som man fra forskjellige Sider har villet gjøre den til. Efter min Mening har under den nuværende Toldlov baade Industrien og Handelen tiltaget efter en stor Maalestok. Det er naturligvis vanskeligt at begrunde en saadan Udtalelse, som væsentlig kun beror paa et Skjøn, men jeg vil dog sige, at hvad Industrien angaar, ser man trindt omkring i Landet den ene Fabrik reise sig efter den anden; man ser de bestaaende Fabrikker udvides, man ser de smukke Præstationer, som vore Haandværkere have leveret til de forskjellige Udstillinger, og dette er dog et Vidnesbyrd

om, at Industrien i Virkeligheden er gaaet betydelig frem. Hvad Handelen angaar, er det endnu meget vanskeligt at nævne bestemte Tal for at begrunde min Paastand, men jeg tror dog, at et Par Tal ville overtøye om, at Handelen ialtsind ikke har stagneret. Som allerede anført, var Toldindtægten i 1865 12 Millioner, men i 1880—81 er den gaaet op til 20 Millioner, altsaa steget med over 50 pCt. i den Tid, den nuværende Toldlov har virket. Den danske Handelsflaade, der i 1865 udgjorde 147,000 Tons, repræsenterede i 1872 — det sidste Aar, hvorefter jeg har kunnet erhverve mig Oplysning — 257,000 Tons, altsaa et Bevis paa, at den danske Handelsflaade og Skibsfart ere gaaede frem i disse Aar. Det kan naturligvis ikke falde mig ind paa nogen Maade at ville stille en saadan Paastand op som, at dette skulde være bevirket ved Toldtariffen, nei, mine Herrer! det er langt fra; derimod siger jeg, at dersom Toldtariffen i Virkeligheden var saa flet, som man fra forskellige Sider har villet gjøre den til, tror jeg ikke det vilde have været muligt, at Industrien og Handelen kunde have blomstret paa den Maade, og derfor gjen tager jeg, at Tariffen ingenlunde er saa flet, som Mange ville gjøre den til. Men paa den anden Side erklærer jeg naturligvis, at der kan være mange Ting at rette, og det er naturligt, at et saadant Arbeide bør gjøres. Naar det ærede Medlem her ligeoverfor (H. Hansen) udtalte, at der burde optages i Tariffen en Revisionsfrist, anser jeg unægtelig en saadan Bestemmelse for at være temmelig illusorisk. Det forekommer mig, at vi have haft Exempler nok paa, hvad det vil sige, at den Slags Bestemmelser findes. Er der noget at revidere i en saadan Lov, kommer det i Virkeligheden af sig selv, men en Bestemmelse som den omtalte vil, tror jeg, kun bevirke, at Ministeriet blev forpligtet til, naar Fristen udløb, hvert Aar at forelægge en ny Toldlov og derved, for at bruge et Udtryk, som er brugt andetsteds, formere det Makulatur, vi allerede have. Ser ser derfor ikke, at der er nogen Grund til at sette en saadan Bestemmelse ind i Loven. En ganske anden Sag er det, dersom der i Virkeligheden er Trang til en Revision, thi saa tror jeg, at baade Rigsbagen, der har Initiativet, og Ministeriet ikke ville undlade at fremkomme med Forslag i saa Henseende.

Gaar jeg nu over til det foreliggende Udkast, bemærker man jo strax, hvad der ogsaa er fremhævet af den ærede sidste Taler, at der allerede i Positionerne i Almindelighed er flet en meget betydelig Indskrænkning; de ere jo gaaede ned fra 271 i den gamle Tarif til 172, altsaa med ca. 100. Naar det ærede Medlem forlanger, at man skulde gaa til en yderligere Indskrænk-